

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnabrvngensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

Odiosa Beneficiorum pluralitas in una eademque persona. 32

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

quæ Ordo impertiendus requirit, facile calle-
re. Quamobrem non solum Clerici, qui se-
culares appellantur, sed & Religiosi, cuiusli-
bet etiam professionis fuerint, hanc censuram
experientur.

C A P. XXVI. *Cujus admonendi sunt,
pridie Ordinationis, initiandi
sacris.*

Pridie Ordinationis, admonebit Vicarius
Noster in Pontificalibus iterum omnes,
quo se quisque discutiat; ne Officio se alliget,
cui non possit satisfacere; neve mentiat
Spiritu sancto, aut impœnitenti corde accu-
rat, sed ore confessus ac spiritu contritus hu-
miliatusque, post perceptam sacrosanctam
Eucharistiam, Deo totus deditus accedat.

C A P. XXVII. *In minoribus Ordi-
nibus conferendis, qua cura
adhibenda.*

Quamquam, qui minores vocantur Ordi-
nes, tam exactam curam non requirant;
suo tamen modo, pro gradu & excellentia
Ordinis, omnium eorum, quæ diximus, ratio
habenda est. Quid enim indecorum magis,
quam admoveri infantibus, qui non intelligant
quid agatur, immo ne capiant quidem quid
Clerici nomen & reliqua minorum Ordinum
vocabula significant? Quid turpius, quam
quod penitus analphabeti, ac interdum flagi-
tiosi (qui, ut legum civilium censuras ac pœ-
nas eludant, sese impudentissime ingerunt,
in maximam Ecclesiastici Ordinis ignomi-
niam, sacris initiantur? Qua de re nemo post-
hac Ordinibus hisce insigniendus est, nisi
quem & vita commendat, & literaturæ æta-
tisque sit, pro ratione suscipiendi Ordinis,
sufficientis, ac rectæ sinceræque voluntatis.

*Hieron. ad
Nepot.*

Qui enim in Clerum alleguntur, rem profi-
tentur minime ridiculam; nempe, se peculiari-
ter in sortem Domini ascitos, quibus posthac
omnia terrena sordeant, ac solus Dominus
fors ac pars hæreditatis futurus sit. Cujus quo-
que, priusquam ordinentur, diligenter admo-
neri debent.

C A P. XXVIII. *Ab initiandis
nihil exigendum.*

VT autem Ecclesiastici Ordines summa
sinceritate, omni quæstus suspicione,
omnis mali specie quam longissime submota,
conferantur; nolumus, ut ab initiatis quie-
quam, vel sigilli nomine, à Vicariis Nostri-
bus in Pontificalibus exigatur, sed tantum Scribis
earum literarum, quæ Formatæ appellantur,
unus Albus solvatur: nam eos sumptus, quos
antehac Vicarius Noster in Dicecesi Colo-

nienfi Choraulium causa facere consuevit,
Nos deinceps pendemus. Non dubitamus in-
terim, Suffraganeos Nostros suis Vicariis in
Pontificalibus ita provisuros, ne quis justam
querendi causam inveniatur.

C A P. XXIX. *Literæ dimissoria
nulli temere concedenda.*

Prohibemus quoque, ne Officiales Nostri
literas dimissorias, quæ vulgò Licentiatō-
ria Ordinandi vocantur, alicui temere conce-
dant. Illarum enim prætextu, qui suæ rudita-
tis & incitiæ sibi conscii sunt, Nostorum
Vicariarum in Pontificalibus disquisitionem
subterfugiant, ac aliò demigrant, ubi nullus
Canonicæ traditionis respectus habetur.

C A P. XXX. *Tituli Ordinandorum,
diligenter discutendi.*

Tituli quoque Ordinandorum discuti-
antur. Plerique enim inventi sunt, qui, fi-
ctis & emendicatis titulis, ad Sacerdotii di-
gnitatem evecti, eandem turpiter prostituere
postea coacti sunt, vendibiles, quodcumque
dolosi spes refulserit nummi. Quorum nu-
merum, quod nihil fere aliud quam numerus
sint, imminui, plurimum referret. Inter hos
siquidem est, qui in plateis mendicat infelix
Clericus, & servili operi mancipatus, publi-
cam deposcit Eleemolynam: qui eo magis
à cunctis despicitur, quod miser ac desolatus,
justè putatur ad hanc ignominiam devenisse.
Inter hos est, qui in divitum ac nobilium do-
mibus scurram aut mimum aut morionem
agit; quem ab Officio retrahendum, Cartha-
ginense Concilium decernit.

*Hieron. ad
Rust. c.
Diat. 93.
diss.*

C A P. XXXI. *Peregrini Clerici
quomodo admittendi.*

Peregrini Clerici, Romæ aut alibi ordina-
ti, priusquam de Ordinatione sua ritè ade-
pta, deque vita, moribus, eruditione ac titulo,
fidem fecerint, ac commendaticias suorum
Episcoporum, suæque Ordinationis literas,
exhibuerint, repellantur. Quanta enim per
hos, qui evagandi licentia abutuntur, scanda-
la, animarumque pericula, & in Clero & in
populo frequenter eveniant, nemo est qui non
videat.

*Ex Agath.
c. 25. de
Cl. pe-
reg. c. 10
tit. 61,
62, 63.
diss.*

C A P. XXXII. *Odiosa Beneficio-
rum pluralitas in una eadem-
que persona.*

Odiosa semper apud veteres fuit pluri-
um Sacerdotiorum ambitiosa cupiditas, ne-
que semel generalibus Conciliis damnata.
In Chalcedonenfi enim inter alia cautum
est,

*Ex Chal-
ced.*

est, Clericum in duabus Ecclesiis conscribi non oportere; quod difficile videatur ut unus vicem duorum sustineat, & absurdum si promiscuis actibus rerum turbentur officia. Id vero inprimis noxium est, ubi plures Parochiæ seu Dignitates uni Presbytero committuntur, quod solus per omnes Ecclesias nec Officium persolvere nec rebus earum necessariam curam impendere valeat. Quare tam eos qui de Sacerdotiis ejuscemodi disponendi potestatem habent, quam qui ea, cæca cupiditate ducti, ambiunt, communitos volumus, ut suos affectus Canonicis institutis submittant; qui vero Dispensatione Apostolica adversus hæc se tueri velint, ut causam dispensationis obtentæ, Deo comprobent. Neque enim sublimes atque admodum literatas personas suo privilegio nudamus, modò illo recte & secundum Deum utantur.

CAP. XXXIII. *Dispensationes inspicendæ, ut occurratur abusibus.*

Quam impudenter plerique diplomatibus ac dispensationibus, apud Sedem Apostolicam extortis, præter summi Pontificis mentem (qui & vult & debet potestate sibi concessa, non ad destructionem, sed ad ædificationem uti) abutantur, nullus est qui ignoret. Non prohibeo (inquit quidam vir pius) dispensare, sed dissipare. Dispensatio quidem credita est: sed hic jam quæritur inter dispensatores, ut fidelis quis inveniatur. Quamquam apud illos maxima culpæ pars resideat, qui, vel nulla vel minus legitima vel etiam ficta causa supplicatoriis precibus inferta, dispensationis testoriorum tandem eliciunt, quos apud Deum, qui renes & corda scrutatur, omnemque hypocrisim ac fraudem execratur, securos quis dixerit? Nemo tibi (ait idem ille quem jam citavimus) de dispensatione Apostolica blandiatur, cujus conscientiam Divina sententia tenet alligatam. Sed, quia pauci sunt in quorum conspectu est Deus, plerique vero qui sacra autoritate pro sua libidine passim abutantur; fit, ut Lugdunensis Concilii, sub Gregorio X celebrati, non insalubre decretum, adversus insolentiam ejuscemodi hominum, in usum revocare cogamur: quo subnixi, cunctis, qui talibus diplomatibus sibi blandiuntur, necessitatem impone-

mus, literas suas Nobis exhibendi, visuris, num rite impetraverint, ac recte impetratis utantur. Et, ut quam maximè robustæ sint dispensationes istæ, curabimus tamen, ut menti Canonis ac summi Pontificis satisfiat: videlicet, ne animarum cura in his Ecclesiis, Personatibus, seu Dignitatibus, quas sub hoc prætextu occupant, negligatur, nec Beneficia ipsa debitis obsequiis defraudentur.

CAP. XXXIV. *In resignationibus ac permutationibus Beneficiorum, quæ cura adhibenda.*

Postremo, quum Nobis haud clam sit, in resignationibus permutationibusque Beneficiorum, multa ancipitia perjuria committi ab his, qui frequenter subito ac non præmeditati, aut ipsi aut per suos Procuratores (id quod ejusdem reatus ac culpæ est) jurejurando ante manus impositionem testantur, in hujusmodi resignationibus seu permutationibus nullam Simoniam labem aut aliam illicitam intervenisse corruptelam, cum res crebro longe secus habeat, per quod illi gravem in se Dei iram procul dubio provocant: majori cura, diligentiorique, quam antehac fieri consuevit, pervestigatione prævia, hæc juramenta recipi convenit.

CAP. XXXV. *Præstat, paucos esse bonos quam multos inutiles Sacerdotes.*

Et ut cum Divo Clemente hoc caput concludamus, Melius est Episcopo, paucos habere Sacerdotes ac Ecclesiæ ministros qui possint digne opus Dei exercere, quam multos inutiles qui onus grave Ordinatori adducant.

CAP. XXXVI. *De Visitatione ultimo loco dicendum.*

De Visitatione (quæ est altera muneris Nostri Episcopalis pars) hic dicendi locus non fuerit importunus. Expedientius tamen erit, hanc partem in ultimam harum Synodaliū institutionum classem rejicere, quod illic tractetur commodius majorique cum fructu, nimirum traditis jam atque expositis regulis, ad quas oporteat, veluti ad amussim quandam, Visitationem redigere, ordiri atque peragere.

PARS SECUNDA.

CAP. I. *De Officio privato ac publico, vitæque ac moribus Clericorum generatim.*

Qui exacte volet cognoscere Clericorum officium & vitam, is Divum Hieronymum ad Nepotianum, ac cæte-

ros Patres, non minus eruditione quam vitæ sanctimonia claros, qui de hac re ex professo justis voluminibus scripserunt, perlegat. Sat Nobis in præsentiarum erit, carptim quædam delibare, ex quibus Clerici Nostri summatim deprehendant, quam longe lateque à recta

semita

Ex Tol. c. unio. IO. q. 3.

Ex Conc. gen. c. de multa. de Prabend. & Dignit.

I Cor. IO.

Ber. ad Eug.

I Cor. 4.

Psal. 7.

Ber. ad Nepot.

Ex Conc. Lug. c. ord. de offi. ord. lib. 6.